

II.

Eens meende ik, dat het zwart van de nachten
Mijn hart verkilde en zwaar begroef;
O! 'k weet nu: de ziel, en niet de grachten,
Is blijde of droef!

Ik heb de ziel der rustende steden,
Ik heb het goede torenlied;
Trager gaan mijn fluistrende schreden
En wekken niet.

Ik ben de ziel en de fiere drager
Der blijde stilte en des gezangs:
Trager gaan mijn voeten, — al trager
Mijn grachten langs.

O ja! nu worden de wegen breeder,
Nu 't leven weder naast mij schrijdt,
Nu zien ook de doode dingen weder
Mijn teederheid.

Ik delf, zoo diep mijn ziel kan delven,
De vreugd, bij mij te feest te zijn!
En 'k hoef voor geen dag, en niet voor mijzelfen
Bevreesd te zijn.

Want 'k breng als drager, als fiere drager
Der blijde stilte en des gezangs
Mijn leven inniger, — al maar trager
Mijn grachten langs....
